

AZİM VE SEBAT

Hedef Davranışlar

Rabia GÜLCAN KARDAŞ

Azimli ve sebatkâr bir Müslüman,

- Her işin üstesinden azimle ve sebatla gelebileceğini bilir.
- Hedefine giden yolda karşılaşacağı zorluklardan yılmaması gerektiğini bilir.
- Başarılı olmak için azmin ve sabrın gerekli olduğunu bilir.
- Tarihte başarılı olmuş bütün insanların azimle ve sabırla yol aldıklarını bilir.

Her insanın hayata dair küçük veya büyük hayâlleri vardır. Kimi matematik yazılısından yüksek not almayı düşünürken kimi bir matematik dehası olup bilim dünyasını sarsacak yepyeni formüller bulmanın hayâlini kurar. Bir insanı ayakta tutan ve insana yaşama gücü veren şey hayâlleridir.

Hayâllere sınıksız sarılmakla ilgili şimdi çok çarpıcı bir örnekten bahsedebiliriz:

Yoksul bir ailede dünyaya gelen bir çocuğu o. Annesi ve babası okuma yazma bilmiyordu. On yaşına geldiğinde annesi öldü. Tarlalarda işçi olarak çalıştı. Sonra bir bakkalda çıraklık yaptı. Devlet memuru olmak istiyordu; ama olamadı. İş hayatına atıldı, başarılı olamadı. Sevdiği bir kız vardı, öldü. Başka biriyle evlendi; fakat hayatı bu evlilikle adeta zehir oldu. Dört çocuğundan üçünü kaybetti. Bunalıma girdi. Biraz toparlandıktan sonra siyasete atıldı. Senatör olmak istedi; ancak defalarca seçimi kaybetti. Başkan yardımcılığına adaylığını koydu, yine kaybetti. Siyaset hayatı boyunca girdiği altı farklı seçimi kaybetti; ama yılmadı. Bu adam, başarısızlığa uğramış pek çok insanın intihar etmeye kalktığı Amerika'da yaşıyordu. Yoksa o da intihar mı etmeliydi? Elli iki yaşına geldiğinde ABD başkanı oldu. Adı Abraham Lincoln. O, Amerika'da bir efsane....

Hayat iniş çıkışlarla dolu. Zaman gelir, insan öyle daralır, öyle daralır ki o zor günler hiç bitmeyecek zanneder; ancak bu durum çok sürmez ve kısa bir süre sonra ferahlık ve kolaylık gelir. En daraldığımız, zorlandığımız an, belki de bu sıkıntılı filmin son karesidir. Ardından güzel bir sahne gelecektir. Düzen hep böyle işlemiştir yeryüzünde. Peki, insan neden daralır? Yani zorluklar neden vardır hayatımızda?

Batılı bir bilim adamı olan Prof. Dr. Herbert N. Casson, "Şayet hayata yeni adım atan bir gence bir cümle söylemem istenseydi şunu derdim: Hayatın sana getireceği her türlü zorluğu ve sıkıntıyı kabul et. Karakterini o zorluklar inşa edecektir. Mutluluğa götürecektir gücü, ancak o zorluklarla mücadele ederek kazanabilirsin." demektedir.

Evet, zorluklar bizim karakterimizi inşa etmek için vardır ve bunu fırsat bilerek karşılaştığı güç durumları mutluluğa ve başarıya çevirmek için kişiye azim ve sebat gerekmektedir. Peygamberlerin hayatlarına baktığımız zaman da onların çok mihnet ve sıkıntı çektiklerini görürüz. Fakat onlar, Allah'tan bu sıkıntıların kalkmasını değil, o sıkıntı karşısında azim ve sebat vermesini istemişlerdir. O zaman şöyle diyebiliriz: Güçlükler, insanın karakterini inşa eden ve kaliteli bir hayatın oluşmasına yardım eden birer fırsat olmasaydı Allah, en sevdiği kulları olan peygamberlerine güçlük yaşatır mıydı?

Başarılı olmak için, azimli olmak ve her olumsuzluğa karşı sabretmek gerektiğini unutmamak lazım. Kuvvetli rüzgârlar estiğinde köklerinden kopup savrulan ağaçlardan değil de rüzgârla adeta dans eden bir çam ağacı gibi olmak... İşte zorluklarla güçlenmek böyle bir şey olmalı.

Burada önemli olan, herhangi bir durumda başarısızlıkla karşılaştığımızda ümitsizliğe kapılmadan bu başarısızlığın nereden kaynaklandığını bulmaya çalışmaktır. Çünkü her başarısızlık, başarının zirvesine götüren yolda yeni bir adımdır. Yeter ki, azimli olsun insan.

Dünya tarihi azmin zaferini gösteren pek çok örneklerle doludur. Meşhur hatip Demosthenes, kekeme iken büyük bir gayretle önce kekemeliği yenmiş, sonra da zamanının en meşhur hitabetçilerinden biri olmuştu. Cumhuriyet döneminin en önemli düşünürlerinden Cemil Meriç, okumaktan dolayı kaybettiği gözlerine rağmen hayatının en önemli eserlerini bu dönemlerde yazmıştı. Her gün kızına ve talebelerine kitaplar okutuyor ve notlar aldırıyordu. İnsan isterse, içindeki aşkı ve azmi kaybetmezse hiç bir engel onu yıldırmaz, bilakis daha da kuvvetlendirir.

Değil mi ki bizler, bu dünyaya imtihan için gönderildik. O hâlde her zorlukta, "Bu da Rabbim'dendir." diyerek O'nun bizi güçlendirmek istediğini hatırlayarak çalışmaya ve şartlarımızı zorlamaya devam edelim. Başarı, çalışanların ve vazgeçmeyenlerindir.

BİTTİ

ARAYAN BULUR

Hikâyeden önce

Hikâyeyi anlatmaya başlamadan önce büyük işler başarmanın, çok çalışma ve sabır neticesinde olacağına dair öğrencilerinizle konuşabilirsiniz.

Bir iş ne kadar zor; hatta imkânsız gibi görünürse görünsün, yeterince çalışıldıktan sonra kesinlikle başarılır. Fatih Sultan Mehmet, kendinden önce pek çok kumandanın deneyip fethedemediği İstanbul'u almıştır. Yavuz Sultan Selim, Mısır Seferi'nde o zamana kadar kimsenin geçmeye cesaret edemediği Sina Çölü'nü geçmiştir. Edison yüzlerce defa başarısızlıkla sonuçlanan deneylerinden sonra ampulü geliştirmiştir. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Aşağıdaki hikâyede de büyük bir gayretle ve sabırla çalışan iki Osmanlı askerinin ibretli hikâyeleri anlatılmıştır.

Yer: Raşnov Kalesi, Romanya **Yıl:** 1623.

Osmanlı'nın güçlü bir devlet olduğu bu yıllarda iki Osmanlı askeri, kaderin cilvesiyle Erdel Prensi I. Gheorghe Rakoczi'nin askerlerine esir düşer. Bu iki esir; okulu, kilisesi ve aynı zamanda küçük bir yerleşim yeri olan Raşnov kalesinin zindanlarına hapsedilir. Salıverilme taleplerine karşılık Voyvoda Rakoczi, şu şartı koşar:

- İçinde bulunduğunuz kalenin en büyük sıkıntısı su. Biz su istiyoruz, siz ise esaretten kurtulmak. Sizler bu kalede kuyu kazacaksınız. Kazdığınız kuyudan su çıkarabilerseniz, sizi serbest bırakırım. Yoksa ömür boyu burada esir kalırsınız.

Ölme eşeğim ölme, yaz gelince taze ot yersin! Voyvoda'nın bu teklifi, aslında esirleri serbest bırakmaya niyeti olmadığını göstermekten başka bir şey

değildir. Zira kayalık, yüksek bir tepenin üzerindeki kalede bu işi başarmak imkânsızdır.

Bizimkiler günlerce Voyvoda'nın akla ziyan teklifini düşünürler. İşin olamayacağını anlatmayı deneler birkaç kere. Görürler ki keferenin kalbi, kayadan daha serttir. Başka çareleri olmayan bu iki asker, voyvodanın karşısına çıkıp,

— “Tamam, kabul ediyoruz, kuyudan su çıkarırsak serbest bırakılacağımıza dair söz veriyor musunuz?” diye sorarlar.

Voyvoda,

— Siz şu suyu hele bir çıkarın... Serbest bırakması kolay, der.

Bizim iki Osmanlı, “Ve minallâhi't-tevfîk (Kulun başarısı Allah'tandır!)” deyip “Ya bismillâh” çekerler vururlar kazmayı. 1623 senesinde kalenin üst tarafından başlarlar kuyuyu kazmaya.

İlk bir iki gün toprak tabakayı kazmak pek de zor olmaz. Ama takip eden günlerde kayalık zemine ulaşmaları ile iş tamamen iğne ile kuyu kazmaya döner. Kelimenin tam manasıyla çiledir çektikleri. “Eziyetin böylesini bizde hayvana bile yapmazlar!” diye hırslanırlar. Bu musibeti, imtihan kabul edip kazdıkça kazarlar. Haftalar, aylar gelir geçer. Her geçen gün kuyu biraz daha derinleşir; ama zalimin insafsız kalbinde bir damla merhamet olmadığı gibi toprağında da bir damla su çıkmaz. Derken mevsimler gelir geçer. Her bir senede ortalama dokuz metre kazarlar. Ümitleri kırılacak gibi olunca, “Bir böyle zulmetmek, bir de Allah'tan ümit kesmek imansız mahsustur.” deyip devam ederler çalışmaya. Bilirler ki, insan için ancak çalıştığının karşılığı vardır. Gösterilen gayreti Allah Teâlâ boş çıkarmayacaktır.

Sabırlarına ve azimlerine kayalar dayanmaz. Sonunda yüz kırk altı metre derinliğe indiklerinde suya kavuşurlar. Toprak renkli yüzlerinden inci gibi göz yaşları süzülür, kuyunun çamurlu sularına karışır. “Ya

bismillah!" deyip ilk kazmayı vurdukları günden bu güne, dile kolay, tam 17 koca yıl geçmiştir. Zira suya kavuştukları o gün takvimler 1640 senesini göstermektedir. Vatan hasreti sona ersin diye her gün sadece birazcık daha derinleşen bir kuyuda geçer bir ömrün tam 17 senesi.

Çocuk gibi koşarlar; sevinçle, bin bir hevesle varırlar geberesi voyvodanın huzuruna, verirler müjdeyi, "Suyu bulduk, kuyudan su çıkardı! 146 metrede bulduk suyu. Biz sözümüzde durduk, suyu bulduk! Hadi salıverin bizi, gidelim memleketimize." derler.

Öğrencilerinize sorun

Öğrencilerinizden hikâyenin sonunu tahmin etmelerini isteyebilirsiniz. Azimle çalışan iki askerin başarıları hakkında öğrencilerinizin duygularını ve düşüncelerini sorabilirsiniz.

Voyvoda hiç de ciddiye almadığı hadisenin 17 sene sonra gerçekleştiğini ve kuyudan su çıktığını duyunca ilk başta inanmak istemez. Gider görür ki, hakikaten kuyudan su çıkmaktadır, hayrete düşer. Fakat verdiği sözde durabilmesi için kişinin insanoğlu insan olması gerekir. Mayası mı, sütü mü; yoksa kanı mı bozuk dersiniz, cümlesine eyvallah... Voyvoda, soyunun alçaklığını tasdik edercesine vaadinden döner, sözünde durmaz.

İki Osmanlı askerinin vatan hasreti son bulmaz; ama kalenderâne bir "Eyvallah!" çekerler kadere ve kazdıkları kuyunun duvarına şu asil sitemi nakşederler: "Suyunuz artık var; ama vicdanınız yok!"

İki esir askerimizin akıbeti meçhul. Daha sonra başlarına ne geldiği maalesef bilinmiyor. Fakat şimdi kalede sergilenmekte olan iki asker iskeleti var. Bir rivayete göre bu iki asker iskeletinin bizim askerlerimize ait olduğu düşünülüyor. Kaledeki kuyu ise 1850 yılına kadar kullanılmış; hatta bu kuyu sayesinde kale daha güvenli bir hâle gelmiş.

Bir gün yolunuz Raşnov'a düşerse kaleyi ve kuyuyu ziyaret etmeyi unutmayın sakın, bir de aziz ruhları için Fatih'a'yı.

Hikâyeden Sonra

Hikâye anlatımını tamamladıktan sonra öğrencilerinize şu soruları yöneltebilirsiniz:

- * Askerler ümitsizliğe kapılsalardı suyu bulabilirler miydi?
- * İnsanın başarısında en çok çalışmanın mı, yoksa duâ etmenin mi etkisi vardır?
- * Bir insan yeterince çalışmadan sürekli duâ etse başarılı olabilir mi? (Burada çalışmanın da bir nevi duâ [fiili duâ] olabileceğini açıklatmalısınız.)

BİTİ

Derkenar

İslâm dini ve Hristiyanlığın esirlere karşı muamelesini göstermesi açısından şu hadiseyi paylaşabilirsiniz:

Çanakkale'de yedi oğlundan dördünü şehit veren Samsunlu Ali Çavuş, iki Anzak askerini siperde yaralı hâlde bulur. Bunları alıp tedavileri için cephe gerisine götürür. Orada tedavileri ile yakından ilgilenir. Nihayet savaş biter. Ali Çavuş, bu iki esiri yanına alıp İstanbul'a getirir. Yanlış bir muameleyle maruz kalıp kimseden zarar görmesinler diye de üzerlerine Türk askeri üniformasını giydirir. İki zavallı askerin ülkelerine dönecek imkânları yoktur. Ali Çavuş, Anzaklar'la beraber doğru köyüne gider. Bütün köy halkı bu iki yabancıya kucak açar, onları bağrına basar. Derken iki Avustralyalı 1916 yılında Samsun'da yaşamaya başlarlar. Kendilerine gösterilen tarlayı ekerler, biçerler. Sıcak bir dostluk atmosferi oluşur. Hayat alabildiğine hoş ve huzurlu devam ederken bir gün Ali Dayı bunları melul ve mahzun görür. Sebebinin sorar. Bu iki asker, kendi ülkesini ve akrabalarını özlemiştir. Ali Dayı durumu anlar. Ne yapabileceğini düşünür. Nihayet çareyi hanımının altınlarını istemede bulur. Bu ikisini alır, doğru İstanbul'a götürür. Araştırır, soruşturur; yakında Avustralya'ya kalkacak bir gemi bulur. Ali Dayı, eşinin altınlarını bozdurur, bu iki Anzak askerinin biletlerini alır, yanlarına azık temin eder ve memleketlerine selamete uğurlar.

RUSLARI DİZE GETİREN KOMUTAN: ŞEYH ŞAMİL

Tarihin, "O cesur bir mü'mindi." diyerek azmine ve kararlılığına şahitlik edeceği kişilerden biri hiç şüphesiz Şeyh Şamil'dir. Kumuk kökenli bir Türk olan Kafkas Kartalı, 1797 yılında Dağıstan'ın Gimri Köyü'nde doğdu. Azimle ve kararlılıkla verdiği bağımsızlık mücadelesiyle Ruslar'ı dize getirdi.

Şeyh Şamil küçük yaşından itibaren çok iyi bir eğitim aldı. On beş yaşında at binip kılıç kuşandı, yirmi yaşına geldiğinde atlama, ateş etme, güreş, koşu gibi birçok dalda oldukça başarılıydı. Zamanın âlimlerinden ders aldı. Bunların başında da Mevlânâ Hâlid Bağdadi Hazretleri geliyordu.

Namazım Geçti mi?

Şamil, o yıllarda Çeçenistan topraklarında Ruslar'a karşı devam eden mücadelenin lideri olan Gazi Muhammed'in yanında yer aldı. Gazi Muhammed bir savaşta şehit olunca Şamil, kılıcı ile Ruslar'ın arasına girdi. Düşmanları birer birer bertaraf etti. Bir süngü, Şamil'in göğsüne saplandı ve sırtından çıktı. Şamil, eliyle süngüyü çıkardı. Kanlar içindeydi. Savaş alanındakiler, onu güç bela bir mağaraya sakladılar. Dağıstan'ın meşhur doktoru, aynı zamanda Şeyh Şamil'in kayınpederi Abdülaziz Efendi'nin yaptığı şifalı otlarla tedaviye başladılar. Şamil, tam yirmi beş gün baygın olarak yattı. Uyandığında başucundaki annesine ilk sorduğu soru şuydu: "Anacığım, namazın vakti geçti mi?"

Kırbaç Gibi Cevap!

Otuz dokuz yaşındaki Şeyh Şamil, artık Kafkas mücadelesinin lideriydi. Şeyh Şamil'in bu mücadelede kullandığı iki büyük silahı vardı: Müthiş hitabet kudreti ve sol eliyle kullandığı kılıcı. Şamil, herkesi hayrete düşüren bir plan yapar ve onu tavizsiz uygular. İlk hedefi, Ruslar'ın esaretini kabul eden Müslüman kabilelere, kâfirlerle işbirliği yapılamayacağını anlatmaktır. Şeyh Şamil, halkı bilinçlendirmek için uykularını bırakarak köy köy geziyordu.

Kısa zamanda küçük; ama düzenli bir ordu kurmayı başardı. Ruslar'a karşı ardı ardına başarılar elde etti.

Rus Çarı Nikola, savaşmakla alt edemeyeceğini anladığı Şeyh Şamil'e farklı bir metotla yaklaşmayı düşündü. En güvendiği generalini Şeyh Şamil'e gönderdi. Ona, göz kamaştırıcı maddî tekliflerde buluyorlardı. Şeyh Şamil ayağa kalktı. Vakur duruşu ile "Namazımız geçiyor!" diyerek oradan ayrıldı. Namazını kılıp geldiğinde generalin yüzü sapsarı olmuştu. Şeyh, küstah generale, "Git, çara söyle! Bu alçakça teklifleri bana bizzat yapma cesaretinde bulunsaydı ona ilk ve son cevabım, şu kırbacım olurdu!" dedi.

General, geri dönerek durumu bildirince çar, büyük bir ordu hazırlatıp Şeyh Şamil'in üzerine gönderdi.

Önce Müslümanlar'ın Selameti Gelir, Evlat Değil!

Şamil, 30.000 üzerinde ki bu düşman birliğini püskürtmek için zekice planlar yaptı. Ruslar ağır kayıplar verdikçe destek kuvvetler geliyordu. 40.000 üzerine çıkan düşman askeri karınca gibi kalenin çevresindeydi. Şamil'in ordusunda ise atacak tek mermi kalmamış, yiyecek de bitmişti. Bunun üzerine Şeyh Şamil, defnetmeye vakit bulamadıkları şehitlerin defni ve kadınlarla çocukların kaleden çıkarılması için Ruslar'dan onbeş gün süre istedi. Ruslar bu teklifi tek şartla kabul etti: Şamil, oğlu Cemaleddin'i esir verirse.

Şeyh Şamil, hemen karar vererek oğlunu Ruslar'a esir verdi ve Müslümanlar'ın selameti tercih etti. Kısa sürede şehitlerini defnedip kadınları ve çocukları kaleden uzaklaştırdı. Bu savaşta iki yaşındaki oğlu Muhammed Said, hanımı Cevheret, kız kardeşi Mesedo ve amcasını kaybetti. Bu savaşta sonra Çeçenistan'daki köyleri tek tek gezerek eli silah tutan herkesi teşkilatlandırdı. Şeyh Şamil, gittiği köylerdeki insanları hem askerî yönden hem de dinî yönden eğitirdi. Her köye medrese açtırır, hem dini hem de diğer ilimlerin okutulması için öğretmen tayin ederdi. Şamil, milletin hem hocası hem komutanı hem de reisiydi.

Şeyh Şamil, askerinin sayı ve silah üstünlüğüyle değil, yaptığı planlarla düşmanlarını mağlup ediyordu.

Ruslar, Şamil'i alt edemeyince savunmasız köylere saldırdılar. Bunun üzerine halktan bir kısım insanlar teslim olmayı düşündü. Bunu Şeyh Şamil'e söylemeye cesaret edemeyince Şamil'in annesini devreye soktular. Annesinden "Teslim olalım!" ifadesini duyan Şamil, beyninden vurulmuşa döndü. Şeyh Şamil, mescitte günlerce süren inzivadan çıktığında onun vereceği karar sabırsızlıkla bekleniyordu. Şamil kararını açıkladı: Bu teklifi getiren kim olursa olsun ceza olarak 100 sopa vurulacaktı. Halk şaşkın, bir o kadar da telaşlıydı. Cezanın infaz günü geldiğinde Şeyh, annesiyle helalleşti. Halka dönerek şöyle seslendi:

"Annem, yaptığı hatanın cezasını manevî olarak şu ana kadar çektiği acı ile ödemiştir. Maddî cezasını da her durumda onun varisi olan oğlu çekecektir! Emri yerine getirmekte çekinene yazıklar olsun!"

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Gözyaşları içinde komutanlarının emrini yerine getirdiler. Şeyh Şamil, annesinin cezasını çekmiş ve kendisine 100 sopa vurulmuştu.

Şeyh Şamil İstanbul'da!

Yıllar süren savaş sonrasında Şeyh Şamil esir edildi. Rus sarayında herkes bu efsane komutanı görmek için sıraya girmişti. Altmış dört yaşındaki Şamil, oğulları, ailesi, kırk kadar adamı ile birlikte saraya geldiğinde Çar otuz beş sene boyunca Kafkasya'yı Ruslar'a zindan eden bu lideri sakalından öptü. Büyükle bir tazimle karşıladı. Esaret, Şeyh Şamil'e çok ağır geldi. İki sene içinde saçları bembeyaz oldu. On yılın sonunda Rus çarından hac için izin aldı. Bunun karşılığında Rus makamlarının talebi üzerine oğlunu rehin bıraktı. Evvela İstanbul'a uğradı.

1870 yılında Şamil'in İstanbul'a geleceğini duyan halk, efsane lideri görmek için saray kapılarına akın etmişti. Şehirde yer yerinden oynamıştı. Sultan Abdülaziz tarafından sarayda büyük bir izzetle karşılandı. Abdülaziz Han onu görünce, "Babam kabirden kalksaydı ancak bu kadar sevinebilirdim!" dedi.

Şeyh, artık Medine'de ikamet etmek istediğini ve padişahı, Ruslar ile görüşüp bunun için izin almasını rica etti. Sultan Abdülaziz, Rus makamları ile görüşerek bu isteği yerine getirdi. Şeyh Şamil, Hicaz'a gitmek üzere yola çıktı. Her durdukları yerde insanlar akın akın onu ziyarete geliyorlardı.

Şeyh Şamil, bir süre sonra Medine'de rahatsızlandı. Ruslar'ın elindeki oğullarının Osmanlı Devleti'ne verilmesini istedi. Bu talebi de yerine getirildi. Şeyh Şamil, 1871 yılında okunan Kur'an-ı Kerim sadakalarıyla Rabbi'ne kavuştu. Cennetü'l Baki mezarlığına defnedildi.

Tarihten Bir Hatıra

Azmin ve Gayretin Zaferi

Edison bir seyahatinde William Wallace'ın yaptığı yeni elektrik lambasını incelemişti. Elektrik ışığı! Ciddeten büyük fikirdi bu! İnsanlık öteden beri geceyi gündüze çevirmeye uğraşmış; bunun için mum, yağ ve nihayet hava gazı kullanmıştı. Fakat insanlık, elektriği keşfetmiş ve elektriğin en ideal enerji kaynağı olduğunu anlamıştı. Fakat Wallece'ın metodu Edison'a doğru bir yol görünmüyordu. Yanındakilere döndü ve "Ben daha iyisini yapabilirim!" dedi.

Edison'un kırk arkadaşıyla birlikte gerçekleştirdiği çalışma, bilim araştırmaları tarihine geçmiştir. Elektrik akımı, ampulün içine yerleştirilen maddeyi yakıp kül ediyordu. Buna engel olmak için ufak cam ampullerin içerisindeki hava boşaltılıyordu. Buna rağmen elektrik akımına karşı uzun süre dayanabilecek bir madde bulunamamıştı. Bazı maddeler bulunsaydı bunlar çok pahalıya mal oluyordu. Hâlbuki Edison öylesine ucuz bir lamba yapmak istiyordu ki, herkes alıp evine takabilirdi. Bu deneylerde kömürleştirme işleminden geçmiş mukavva, hindistancevizi kabuğu, mantar; hatta laboratuvarı gezmeye gelen bir misafirin kızıl sakalından bir iki tel bile denendi.

Durmadan çalışmak yüzünden Edison'un gözleri yanıyor, ona dayanılmaz acılar veriyordu. Ama o, bunlardan asla şikâyetçi değildi. Peş peşe deneylerin sürdüğü bir gün asistanı dedi ki:

— Artık bu işten vazgeçsek!

— Niçin?

— Çünkü şu ana kadar 2000 deney yaptık ve hiçbir sonuç alamadık!

Edison hemen itiraz etti:

— Bu doğru değil! Evet, amacımıza ulaşamadık; ama hiçbir netice elde edemediğimiz doğru değildir. Çünkü yaptığımız bu 2000 deney sonucunda ampul yapılamayacak 2000 maddenin ne olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz."

1879 Kasım'ında Edison bir gece yazı masasının başına oturmuş, ne yapacağını düşünüyordu. Dalgın dalgın ceketinin düğmelerinden birini çevirirken düğme koptu. Üstünden bir iplik parçası sarkıyordu. Birden yerinden fırladı, laboratuvara geçti ve teknisyenlerine iplik parçasını gösterdi. Onlara dedi ki:

— Cereyan nakledici olarak iplik kullandık mı hiç? Demek kullanmadık! Öyleyse gidin bir yumak ip alın, ufak parçalar hâlinde kesin, kömürleştirin ve lambalarınıza takın.

Asistanları sonuç ummamakla beraber hemen dediğini yaptılar. Kömürleştirilen iplikler her seferinde kırılmasına rağmen bu hassas ipliklerden biri kırılmadan lambaların birine takılabilirdi. Lambanın havası hemen boşaltıldı. Lambaya elektrik verildiğinde iplik kızdı ve tatlı sarı bir ışık meydana geldi. Edison ve arkadaşları ışığa büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Acaba ne kadar sürecekti? Ampul saatlerce sönmedi. Aylarca süren yorucu çalışmaların meyvesi gayretle çalışmaya devam etmeleri sayesinde alınmıştı. Edison, devrinin en büyük meraklısı ilan edildi.

BİR PEYGAMBER KARARLILIĞI

Resulullah'ın (s.a.v.) hayatını inceleyen herkes görür ki O, Allah'a inanan bir Müslüman'ın nasıl azimli ve kararlı olması gerektiğine en güzel örnektir.

Peygamber Efendimiz; İslâm'ı anlatmaya, insanları putlara tapmaktan vazgeçirmeye çalıştığı ilk yıllarda çok büyük zorluklarla ve sıkıntılarla karşılaşmıştı. Ellerinden gelen bütün inatçılıklarıyla ve aksilikleriyle o güzel Peygamber'e karşı çıkan Mekkeli müşrikler, Allah Resulü'nün azmini ve sebatını gördükçe çileden çıkıyorlardı. En sonunda amcası Ebû Talib'in yanına giderek dediler ki:

— Ey Ebû Talib! Yeğenin Muhammed seni çok sever ve sayar. Senin sözünden çıkmaz. Ona nasihat et de şu peygamberlik sevdasından vazgeçsin.

Ebû Talib de Peygamberimiz'i yanına çağırarak müşriklerin söylediklerini anlatıp kendisine bu işten vazgeçmesi için ricada bulundu. Sevgili Peygamberimiz, amcasına bakın nasıl cevap verdi:

— Amca! Vallahi, Allah'ın dinini insanlara öğretmekten vazgeçmem için Güneş'i sağ elime, Ay'ı da sol elime koyacak olsalar, (en imkânsız işleri dahi yapsalar) Ben yine de bu

davadan vazgeçmem! Ya yüce Allah, onu bütün cihana yayar, vazifem biter ya da bu yolda ölür giderim!

Işıktan rahatsız olan yarasalar gibi İslâm'ın nurundan korkan müşrikler, Ebû Talib'in rica etmesinin bir işe yaramadığını görünce bizzat kendileri Peygamber Efendimiz'e şunu teklif ettiler:

— Zengin olmak istiyorsan, Sana istediğin kadar mal verelim; öyle ki kabileler arasında senden zengin kimse bulunmasın! Reislik arzusundaysan, Sen'i kendimize baş yapalım; Mekke'nin hâkimi ol! Şayet asil bir kadınla evlenmek fikrinde isen Sana Kureys'in en güzel kadınlarından hangisini istersen verelim! Ne istersen yapmaya hazırız. Yeter ki, gel bu davadan vazgeç!

Allah Resulü (s.a.v.) de o cahillerin bu saçma sapan tekliflerine tebessüm ederek şu güzel cevabı verdi:

— Ben sizden hiçbir şey istemiyorum. Ne mal, ne mülk, ne saltanat, ne reislik ne de kadın! Benim tek istediğim, tapmakta olduğunuz âciz putlardan vazgeçerek yalnız Allah'a kulluk etmenizdir!

Fotoğrafta neler görüyorsunuz?

- 1 Fotoğraftaki kişinin bedenî özellikleri nelerdir?
.....
- 2 Resimdeki ayakları olmayan adam, bu arabayı kaç dakikada yıkamış olabilir?
.....
- 3 Sakat bir insanın tekerlekli sandalye üzerinde iş yapmasının zorlukları nelerdir?
.....
- 4 Ayakları olan bir kişi bu arabayı kaç dakikada yıkayabilirdi?
.....
- 5 O; işi başarabileceğine inanmasaydı, zorluklar onu yıldırıyorsa, şimdi nerede ve ne yapıyor olurdu?
.....
- 6 Sizin de bazı konularda başarıya ulaşmak için aşmanız gereken engeller var mı?
.....
- 7 Bütün zorluklara rağmen sabredip de başardığınız ve "İyi ki bırakmadım!" dediğiniz bir iş oldu mu?
.....
- 8 İsteğinize ulaşmak için gayret ederken Allah'a güvenmek size ne kazandırır?
.....